

Anca Sturmová

MAGICKÝ EXPRES

MEDZI SVETLOM
A TIĚŇOM

FRAGMENT

Magický expres

Medzi svetlom a tieňom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Anca Sturmová

Magický expres 2 - Medzi svetlom a tieňom – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAGICKÝ EXPRES

MEDZI SVETLOM
A TIENOM

Druhý diel veľkej trilógie

First published in Germany under the title *Der Welten-Express: Zwischen Licht und Schatten*

Copyright text and illustration © by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg 2019

Text: Anca Sturm

Cover illustration by Bente Schlick

Translation © Silvia Ivanidesová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1803-5

ISBN e-knihy 978-80-566-1883-7 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1884-4 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1882-0 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

MAGICKÝ EXPRES

MEDZI SVETLOM
A TIEŇOM

Anca Sturmová

FRAGMENT

PROLÓG

V časoch, keď sa z priekopníkov stávali hrdinovia, postavil jeden bohatý a talentovaný muž školu na kolesách. Keďže vedel, aký je to pocit byť iný než ostatní, rozhodol sa, že pôjde o školu pre všetky výnimočné deti, ktoré sa často cítia osamelé.

Keďže táto škola sídlila vo vlaku, ktorý križoval celý svet, no neriadil sa zákonmi žiadnej krajiny, musel ostať tajomstvom. Ten muž si žiakov vyberal celkom sám pomocou svojich magických schopností. A nikdy sa nepomýlil.

Lenže to je iba polovica príbehu. Lebo roky plynuli a starý muž tušil, že sa bude musieť postarať o to, aby internátny vlak nezomrel spolu s ním. Preto sa obrátil na svojich troch spoločníkov: bieleho tigra, veľkého poľného zajaca a vrtkého vtáka – sluku. Keď nadišiel ich čas, daroval im večný život a možnosť slobodne putovať po celom svete. Mali pokračovať v hľadaní žiakov podľa jeho predstáv až do konca sveta.

Odvtedy tieto tri zvieratá vyberali žiakov do vlaku. Každé z nich tak robilo podľa toho, čo mali deti neskôr so svojím potenciálom dokázať. Nikdy sa nepomýlili.

A keďže zvieratá hľadali žiakov v každej krajine, na každom kontinente, a teda po celom svete, muž nazval svoju školu

SVETOVÝ EXPRES.

SVETOVÝ EXPRES PORADIE VOZŇOV:

rušň

1. skladový vozeň
2. batožinový vozeň
3. údržbársky vozeň
4. kuchynský vozeň
5. jedálenský vozeň
6. čajový bar
7. knižnica
8. vozeň pre vyučovanie predmetu „*brdinstvo*“
9. vozeň pre vyučovanie predmetu
„*stratégie & perspektívy*“
10. vozeň pre vyučovanie predmetu „*vystupovanie*“
11. študijný vozeň
12. študijný vozeň
13. spoločenský vozeň pre pávov

14. klubový vozeň
15. spací vozeň pre pávov (dievčatá)
16. spací vozeň pre pávov (dievčatá)
17. spací vozeň pre pávov (chlapci)
18. spací vozeň pre pávov (chlapci)
19. spoločenský vozeň pre personál
(so zborovňou, nemocničnou izbou
a prestávkovou miestnosťou)
20. riaditeľský vozeň
21. spací vozeň pre učiteľov
22. spací vozeň pre personál
23. posledný vozeň
24. vyhliadkový vozeň

O 182 rokov neskôr, tu a teraz...

Humphryho lampa

Muselo to súvisieť s jej menom: Flinn Nachtigallová nenašla žiadnu vhodnú školskú uniformu.

V duchu verila, že iné meno by tento problém vyriešilo: nejaké veľkolepejšie, vznešenejšie ako napríklad Kleopatru alebo Nefertiti. S takým menom by bolo jasné, že nie je chlapec.

„Pozri sa sem!“ zavrčal Curly Canvas, školník vo Svetovom exprese. Orlím zrakom si premeriaval tvár dievčata. „Ty sa netešíš,“ skonštatoval.

Flinn zažmurkala. Sedela na trojnožke v údržbárskom vozni a prstami prechádzala po rohoch rozstrapkanej pohľadnice, kým si Curly prezeral zásoby školského oblečenia petrolejovej farby.

„Ale ja sa predsa teším,“ klamala Flinn. Sama počula, ako nevďačne to znelo. Problémom bolo, že síce nosila staršie oblečenie svojich rodinných príslušníkov, no predstava, že by si mala obliecť staré šatstvo *cudzích ľudí*, jej pripadala nepríjemná a akoby pokrýla jej telo olejovým filmom.

Nemala však inú možnosť a vedela to. Bolo lepšie stať sa žiačkou Svetového expresu oneskorene ako nikdy. Lebo tu

teraz žila: vo Svetovom exprese, v pojazdnej internátnej škole na koľajniciach, ťahanej majestátnym parným rušňom.

Iba pred dvoma týždňami naskočila Flinn bez lístka na vlak, aby našla svojho zmiznutého nevlastného brata Jonteho. No vôbec to nebolo jednoduché. Celú vec jej neuľahčovalo ani to, že medzičasom získala lístok.

„Radosť vyzerá inak!“ Školník Svetového expresu jej strčil pod nos jednu vyblednutú košeľu. Ťažký zápach prostriedku proti moliam a letná vôňa *Henriettinho najvoňavejšieho pracieho prášku* sa vo Flinninom nose zmiešali ako chemický experiment.

Dve sekundy si premeriavala košeľu, akoby bola ušitá z čistej zlovôle a hanby.

„Ale...“ začala Flinn a pri pohľade na starý kus odevu sa nedokázala ovládnuť, „tá je prúžkovaná!“

Presne o to išlo. O zlatú farbu na petrolejovej od goliera až po lem. Prúžkovaná školská uniforma pre ňu predstavovala problém, lebo patrila chlapcom. Dievčatá mali bodkovanú.

„Hm,“ zahundral Curly, ťažkopádna postava so znetvorenou polovicou tváre a ryšavo-sivými vlasmi. Vo flakatom plášti, ktorý stále nosil, vyzeral ako mix automechanika a šialeného vedca.

„Je to problém?“ opýtal sa. Jeho pohľad bol ostrý a tvrdý a Flinn došlo, že radšej nebude vyvolávať problémy pre košeľu. Aj sama vedela, aká je vysoká a chudá. Jej široké rifle, Jonteho staré kárované košele a veľké baganče zosilňovali dojem, že Flinn je útlý chlapec. Neučesané fialovo-modro-zlaté vlasy a bezvýrazná tvár na tom nič nezmenili. Ani jej

zlaté oči pod ťažkými viečkami ešte nikdy nikto neobdivoval, okrem Fedora Kulikova, kuriča vo Svetovom exprese. Dokonca ani jej noví priatelia Pegs a Kasim.

„Pfff,“ hlesla Flinn deprimovane.

V duchu si priała, aby bola typická žiačka, ktorá by nastúpila na svoju cestu Svetovým expresom už v januári. Teraz nadišla jeseň a školský rok sa chýlil ku koncu. V nasledujúcich týždňoch si Flinn musela, či chcela, či nechcela, vystačiť so školským oblečením, ktoré sa Curlymu podarilo zohnať.

„Absolventi a pávi nechávali vo vlaku uniformy, ktoré viac nepotrebovali. Tak sa teš, že sme tu pre teba niečo našli!“ zahundral Curly Canvas, kým sa hrabal v kopách staromódnych košiel, blúzok, nohavíc a sukni.

Pávi – tak sa nazývali žiaci Svetového expresu. Ich staré uniformy zaplnili jednu z troch veľkých starých skriň v údržbárskom vozni. Stálo nad ňou zlatými písmenami napísané: *Darované oblečenie*.

Flinn vedela, že niekde vo vlaku sa musí nachádzať ešte skriňa plná *zvyšných vecí*. Bola si pomerne istá, že sa tam skrývajú predmety, ktoré patrili Jontemu. Bohužiaľ, zatiaľ ju nikde neobjavila. A to napriek tomu, že ju v noci hľadala so svojím kamarátom Fedorom. Bol to jej posledný večer vo vlaku ako čiernej pasažierky a Flinn sa cítila smutne a vzdorovito pri predstave, že nasledujúci deň bude musieť vlak opustiť. Fedor ju v tom nechal so samozrejmosťou jemu vlastnou.

Aj napriek tomu bolo hľadanie s ním priam rozprávkové: spolu sa zakrádali cez predné kľukaté vozne a pátrali po

schovaných kútoch alebo miestnostiach. Keď Flinn po dvoch hodinách divokého hľadania stále neúnavne nazerala za každý regál, Fedor k nej vo svetle baterky podišiel tak blízko, až ju začali svrbieť pery.

„Si úžasná, Flinn,“ pošepkal jej. „Jednoducho sa nikdy nevzdávaš.“

Flinn pozorovala ligotavý uhoľný prach v jeho vlasoch a lesk v tmavých očiach. V tom okamihu vedela, že sa naozaj nikdy nevzdá.

„Snívaš s otvorenými očami,“ zašomral Curly, akoby išlo o niečo zlé. S hundraním jej strčil pod nos ďalšiu prúžkovanú košeľu. „Tešíš sa?“ opýtal sa a nahnevane jej prikázal: „Teš sa! Povedz to svojej tvári.“

Flinn civela na košeľu a otvorila ústa, aby zaprotestovala. V tom momente sa vozeň zakolísal v zákrute. Pod jej nohami zaškrípali kovové kolesá a na čelo jej kvapla voda. Netrzeplivo si prešla rukou po tvári. Údržbársky vozeň nepatril k najútlnejším ani k najmagickejším vagónom Svetového expresu. Išlo iba o veľkú miestnosť bez obloženia, plnú náradia a práčok. Vietor pískaľ cez škáry v stenách. Z mokrých školských uniforiem na šnúrach nad jej hlavou nepretržite kvapkala voda na drevené dosky na zemi. Flinn by nebola iba oficiálne pávom, ale v takej uniforme by konečne aj ako páv vyzerala. Aký rozdiel v tom urobia prúžky?

„Lenže ja nie som chlapec,“ odvážila sa Flinn napriek tomu podotknúť. Jej vnútro sa tomu bránilo. Nebolo to strelné? Dievča, ktoré malo dosť odvahy na to, aby vyskočilo na vlak, sa neodvažovalo nahlas a jasne vysloviť: „Som dievča!“

Lebo takmer nikto ju za dievča nepovažoval.

Lebo cítila väčšiu zlosť a divokosť, ako smeli dievčatá podľa jej mamy pociťovať.

„Mne je jedno, čo si,“ zavrčal Curly. „Nemôžem sa celú sobotu venovať iba tebe. Teraz sa ponáhľaj. Ešte si musíš u Daniela vyzdvihnúť školský preukaz.“

Flinnina hrud' sa zachvela od nervozity. Dnes mala dostať všetky veci typické pre pávov: nielen školskú uniformu, ale aj vlastné miesto na spanie v jednom zo školských kupé. Každé kupé vo Svetovom exprese obývali dvaja žiaci. Flinn radšej dlho nepremýšľala nad tým, s kým sa bude o to svoje deliť.

Sledovala, ako Curly skladal tri prúžkované chlapčenské košele, a hrýzla si spodnú peru. Vedela, že sa mala prekonať a vypýtať si bodkovanú blúzku, no nedokázala to. Mlčky siahla po kôpke oblečenia, ktoré jej Curly podával, a vybrala sa z údržbárskeho vozňa do riaditeľne.

Už dva dni bola Flinn oficiálne žiačkou vo Svetovom exprese. Odvtedy videla vlak v úplne novom svetle: vyžaroval niečo ešte magickejšie, útulnejšie, ale aj nebezpečnejšie ako doteraz.

Svetový expres sa skladal z dvadsiaticich štyroch vozňov, v ktorých sa žiaci učili aj žili. Vozne spájali hrdzavé kovové kĺby, ponad ktoré viedli vratké spojovacie mostíky. Keď sa chcel páv alebo učiteľ presunúť z jedného teplého vozňa do druhého, musel vyjsť do studeného vetra. Flinn si predstavovala, aké nádherné to musí byť, keď človeka v lete zaplaví slnko, horúčava a vôňa dažďa na horúcom kove. No dnes ju

na mostíku medzi údržbárskym a kuchynským vozňom ovanul iba studený jesenný vietor a ona sa zatriasla od zimy.

Zvedavo sa vyklonila cez železné zábradlie a uprela oči na zlatožltú poľskú krajinu. Rovinaté polia a učupené lesy sa mihali popri nej rozmazané parou, vetrom a mágiou.

Svetový expres je môj domov, pomyslela si Flinn a ledva dokázala pochopiť, aké má šťastie. No vôňa dymu, dialok a dažďa ju tiež naplňali túžbou. Nevedela, či je chlad medzi vozňami znamením blížiacej sa zimy, alebo tušenia, že tam v diaľke na ňu niečo čaká. Niečo jasnejšie, naliehavejšie a nebezpečnejšie ako jej túžba nájsť Jonteho.

Kým prechádzala z jedného vozňa do druhého, premietla si ešte raz pred svojím vnútorným okom uplynulé dva týždne. Tu v jedálenskom vozni spoznala svojich nových – nie, svojich prvých priateľov Pegs Havelmannovú a Younes-Kasima. Obaja boli štýloví a sebavedomí – a Flinn považovala za najudivujúcejšie to, že ani jednému z nich neprekážalo, že ona taká nie je.

Poobzerala sa. Jedálský vozeň bol veľký, dlhý vagón plný stolov pre štyroch, rozmiestnených po oboch stranách stredovej uličky. Nad miestnosťou sa ako sklenená strecha klenuli okenné tabule. Trblietali sa, akoby boli utkané z vody.

No jedálský vozeň nepatril k tým najmagickejším vo Svetovom exprese: nachádzali sa tu vyučovacie vozne plné ligotavej mechaniky a suchotajúcich nákresov, vozne s pohyblivými stropnými maľbami a kmitajúcimi písmenami na okenných rámoch. Hneď za tým kuchynským bol zaradený čajový bar s regálmi s chladiacou parou a zlatá knižnica so

schránkou rúrovej pošty, kde každý pondelok pristálo nové vydanie *Expresného expresu* – školských novín plných správ, klebiet a reklám.

Keď Flinn vstúpila do knižnice, zdvihla hlavu. Magická mapa na strope pukotala a šuchotala, akoby sa rozprávala sama so sebou. Ozvalo sa niečo ako škripanie ohýbaného kovu, potom jeden pás koľajníc zablikal načerveno. Viedol zo strednej Európy do Ruska. Flinn vytreštila oči. Bezpodmienečne musí o tejto novej trase povedať Pegs a Kasimovi!

No o šesť vagónov ďalej, v spoločenskom vozni pre pávov, ich nikde nevidela. Z rádia zamaskovaného v hracej skrinke sa rozliehala stará pieseň: *„Tvoja adresa je pre mňa stále veľká neznáma, no hľadať ťa stojí za to, ja sa nevzdávam...“* Túto rezkú hudbu mala určite na svedomí Pegs – musela tu ešte pred chvíľou byť.

Išlo o príšerne staromódnu pesničku, no dnes to nikoho z pávov nerušilo. Skupinu tretiakov práve zamestnával backgammonový turnaj. Niekoľkí starší žiaci sa zhromaždili okolo nich a sústredene upierali oči na hracie dosky. Ich výkriky siahali od nadšeného jasotu až po vytriezvené ochkanie.

Flinn sa zaprela do železných dvier na konci vozňa a prešla do zadnej časti vlaku. Natešené výkriky a rezká hudba okamžite zmĺkli.

Vagóny v zadnej časti sa skladali z úzkych chodieb a malých kupé. Nachádzali sa tu miestnosti, do ktorých Flinn ešte nikdy nevkročila: klubový vozeň bol plný zamknutých dvier a aj takzvaný posledný vozeň mal dvere, ktoré nesmel nikto otvoriť.

Spacie vozne medzi nimi boli tiché a krásne. Steny vedľa dvier do kupé a oproti oknám lemovali nespočetné fotky absolventov.

„Ako sa máte?“ opýtala sa Flinn, pričom svoju otázku nepoložila nikomu konkrétnemu. Kovové písmená pod rákami okamžite zahrkotali ako nervózne krídelká. Meno *Emmeliny Pankhurstovej* sa zmenilo na *nezávislosť* a *Marie Curie* ako vždy na *túžbu po bádani*.

Flinn sa spokojne usmiala. Tieto magické hračky sa jej nikdy nezunujú.

No už o dva kroky ďalej jej úsmev zamrzol. V tlmenom popoludňajšom svetle jej niekto išiel oproti. Pred zlatožltými strniskami za oknom sa črtala vysoká a hranatá postava. Tmavé vlasy mala posiate uhoľným prachom a na leme zaolejovaných nohavíc sa jej hompáľalo rôzne technické náčinie.

Flinn okamžite spoznala Fedora. Do nosa jej stúpila vôňa oleja, sadze a broskýň ako pach šťastia.

„Ahoj,“ vzrušene ho pozdravila.

Fedorov hlas bol zvučný a drsný. „Čau.“

Chvíľku na ňu natešene hľadel. Sklonil sa k nej a zdvihol ruku, akoby sa jej chcel dotknúť. Flinniným telom prebehlo mravčenie. Potom si Fedor zjavne všimol, čo spôsobil. So stiesneným výrazom na tvári sa od nej odvrátil a poškrabal sa po šiji.

„Teraz by si nemala ísť za Danielom,“ varoval ju potichu. „Práve ma vyhodil zo svojej kancelárie.“

Flinn naňho ohromene zažmurkala. „Prečo?“

Ako zamestnanec smel Fedor vedieť a vidieť všetko. Ibaže by išlo o niečo nebezpečné – alebo tajné. Flinnino srdce búšilo rýchlejšie. „Ide o Jonteho? Ide o fantómových pávov?“

Pomyslela na Jonteho starý lístok na vlak, tú sivú zuhoľnatenú vec. Vedela, čo tie stopy po ohni znamenali: jej brat zmizol zo Svetového expresu počas jazdy. Tak ako mnoho iných pávov pred ním. Nikto nevedel, ako k tomu mohlo dôjsť.

No Fedor iba mlčky pokrútil hlavou, akoby ľutoval, že ju oslovil. Keď sa popri nej pretisol, nepovedal už ani slovo.

Flinn ostala stáť a hľadela za ním. Videla, ako sa zaprel do železných dvier na začiatku vozňa a zmizol na vonkajšej plošine. Viac sa k nej neotočil.

Vôňa šťastia zrazu získala fádny nádych. Ešte pred pár dňami Flinn verila, že medzi ňou a Fedorom visí vo vzduchu viac ako len uhoľný prach a začadená para. Cítila prepojenie medzi nimi ako kompas magnetické pole Zeme. A teraz? Fedor s ňou viac neprehovoril ani slovo a ona netušila prečo.

Vedela iba to, že Fedor Kulikov mal pätnásť rokov, takže bol od nej o dva roky starší. Pred dvoma rokmi odmietol školský život ako páv a rozhodol sa pre prácu vo vlakovom sklade uhlia. Flinn dodnes nechápala, prečo to urobil. Svetový expres bol tým najútulnejším, najkrajším, najmagickejším miestom, aké poznala. Kto by tu nechcel chodiť do školy?

Nemala čas nad tým ďalej dumať. Na chodbe pred nemocničnou izbou viseli vo vzduchu slová ako šepot duchov: „... moje rozhodnutie... je mi jedno, čo urobia ostatní...“

Načúvala. Na tejto chodbe pôsobilo všetko bezútešne. Vyžarovala iba pokoj a ticho. No napriek tomu Flinn začula

tiché mrmlanie: „... ododnes nosím iba lodičky... chodte mi z cesty!“

Opatrne odsunula dvere do nemocničného kupé a nakukla do malej izby zaliatej svetlom. Počas uplynulých dní to robila často. Lebo na posteli pred oknom ležala v bezvedomí Garabina – Flinnina spolužiačka, školská diva a ozajstný hank. Takto nazývali pávi tých žiakov, ktorí to so svojimi trúfalými plánmi prehnali.

Garabina mala zavreté oči a jej lesklé dlhé vlasy ležali rozprestreté na vankúši ako u spiacej princeznej. Dýchala plytko, ale pravidelne.

Flinn teraz počula jej slová celkom zreteľne: „... nenechám sa komandovať... na svojom účte mám dosť peňazí! Nepotrebujem vás!“

Flinn stačila jedna sekunda na to, aby pochopila, že dievčina si mrmle popod nos. To, čo hovorila, znelo ako typická Garabina – arogantne a bezohľadne. Flinn skrivila tvár. Čo vlastne očakávala? Že sa z Garabiny po tej nehode pred šiestimi dňami stane milý človek? Aké nepravdepodobné!

Zatvorila dvere do kupé, prešla po chodbe, vykĺzla na ďalší spojovací mostík a zakrátko zastala pred dverami riaditeľne. Cez pestrú sklenenú mozaiku doliehal na chodbu prenikavý hlas: „Čo ak nás predbehol? Ak ju našiel, sme stratení!“

Flinnino srdce búšilo tak hlasno, že tým slovám ledva rozumela. Hlas patril Bertovi Willmauovi, učiteľovi *vystupovania*. Flinn uňho zažila iba jednu hodinu, no tá jej stačila na zistenie, že tohto učiteľa obvykle netreba brať vážne. V tomto okamihu však znel veľmi seriózne.